

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 czerwca 2019 r.

w sprawie **B. F.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji prokuratora Prokuratury Rejonowej w N.

od wyroku Sądu Okręgowego w N.,

z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt II Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N.

z dnia 7 czerwca 2018 r., sygn. akt II K [...]

postanowił:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

B. F. wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 7 czerwca 2018 r., sygn. akt II K [...], utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w N. z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt II Ka [...], został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej w N. podnosząc zarzut:

„rażącego naruszenia prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., poprzez podtrzymanie przez Sąd Okręgowy w N. orzeczenia Sądu I Instancji wskazującego, że oskarżony B. F. nie dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, a wynikający z nieuzasadnionego i bezkrytycznego dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadka R. J. złożonym w toku postępowania sądowego,

bezkrytycznemu daniu wiary opinii z zakresu techniki audiowizualnej i niezasadnego uznania tejże opinii jako jasnej, kategorycznej i wiarygodnej, a wniosków opinii jako możliwych do zweryfikowania i potwierdzonych poprzez analizę dołączonych zdjęć, co skutkowało uznaniem, iż zeznania świadków S. M., B. Z. i J. S. są niewiarygodne, jako sprzecznych z tą opinią oraz wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom R. J., uznaniu, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie narusza zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w związku z tym mieści się w granicach prawa do swobodnej ich oceny, określonego w art. 7 k.p.k. oraz uznaniu, że Sąd Rejonowy w N. nie był związany wyrokiem nakazowym z dnia 14 maja 2018r dotyczącym tożsamego zdarzenia od którego nie wniósł sprzeciwu B. F. stwierdzającego jego winę za wykroczenie z art. 97 k.w. i innych, nie musiał przeprowadzać konfrontację między wyjaśnieniami oskarżonego a zeznaniami świadka R. J., gdyż nie były ze sobą sprzeczne, nie odniesieniu się do pominięcia zeznań K. S. i W. S. jako nieistotnych, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego, a co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia”.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w N. w całości oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I Instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania przyjętą kasację między innymi wtedy, gdy nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., a więc także wtedy, gdy pomimo wniesienia jej po terminie, została przyjęta do rozpoznania przez Prezesa sądu, do którego wniesiono kasację. Termin do wniesienia kasacji określa art. 524 § 1 k.p.k. i wynika z niego, że wynosi on 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem.

Wyrok Sądu Okręgowego w N. wraz z uzasadnieniem został doręczony Prokuraturze Rejonowej w N. w dniu 8 listopada 2018 r. (k. 151), a więc termin do złożenia kasacji upływał w sobotę 8 grudnia 2018 r. Kasacja została natomiast wniesiona w poniedziałek w dniu 10 grudnia 2018 r. (k. 152, 153).

Oczywistym jest, że zgodnie z art. 123 § 3 k.p.k., jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia. Rzecz jednak w tym, że sobota nie jest dniem wolnym od pracy w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. z 2015, poz. 90) a więc także w rozumieniu art. 123 k.p.k., co wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. postanowienia: z dnia 24 listopada 2003 r., IV KZ 43/03, Lex 82449; z dnia 23 lutego 2012 r., III KK 289/11, OSNKW 2012, z. 6 poz. 63; z dnia 27 sierpnia 2014 r., IV KK 166/14, Lex 1499210).

Stwierdzić więc należy, że prokurator nie zachował terminu do wniesienia kasacji, konsekwencją czego jest pozostawienie jej bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.